

Forfatter: Udrag fra Det høie Spil

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 20.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296367027040/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

»God Aften, Fremmede – sagde Mirza og nikkede – jeg er ingen Prindsesse, det kan du da nok see; du vil dog ikke spotte mig, fordi jeg er lidt fattig og pjalter?»

»Prindsesse!» – staaede Holger igjen.

»Fy skam dig – sagde Mirza – jeg vil ikke snakke meer med dig, du seer dog ikke nær saa ond ud, som du lader til.« Hun vendte ham nu Ryggen og klappede en lille Hund, som laae ved Siden af hendes Stol paa en Straamaatte og knurrede; dog kunde hun ikke bare sig for at titte under Armen til den Fremmede.

»Enten er jeg gaaet fra min Forstand – sagde Holger og reste sig – eller du og Prindsessen er een og den samme Person; dog nei, jo meer jeg seer paa dig, smukke Mirza! jo meer indseer jeg min Vildfarelse: Prindsessen havde deilige sorte Øine; men dine ere dog tusinde Gange saa halsalige, og var jeg ikke fortryllet før, saa troer jeg vist nu» ...

»Det er Skade, han ikke er rigtig i Hovedet – sagde Mirza til den Gamle – jeg kunde ellers holde grunne meget af ham. Du maa ikke bide ham, Bellino!» hun klappede atter den lille Hund og saae med et medlidende Smil paa den fremmede Yngling.

»Ja er jeg ikke gal, saa bliver jeg det nok snart, skjønt Mirza! – vedblev Holger – men vilde du alligevel kun holde halvt saa meget af mig, som af den lille grimme Hund der, som dog vel ikke er meget klogere end jeg, saa vil jeg aldrig forlange, at blive visere i mine Dage.»

»Bellino er en kjon Hund – svarede Mirza – men du er dog rigtig nok lidt kjonere.»

»Hør, unge Menneske! – hvidskede den Gamle – lad den forelskede Snak fare, du gjør mig Pigen ganske forvirret i Hovedet og falder jo med Døren lige ind i Huset, skjøndt her rigtignok hverken er Dør eller Huus; men sæt dig nu ned og fortæl os dit Liv og Levnet! saa skal vi ogsaa fortælle dig vores.»

»Mit Liv og Levnet har jeg glemt – svarede Holger – men det kan ogsaa være det samme; fra idag af begynder det først for Alvor, troer jeg; thi hvor lystig jeg endog har levet i Verden, har jeg dog aldrig været saa sjæleglad som nu.»

»Hvad har du taget dig for siden sidst vi saaes?» – spurgte Gubben.

»Ingenting» – svarede Holger, og fortalte nu med faa Ord, hvorledes han havde flakket om, indtil han havde opdaget, at han igrunden